

STAR WARS

ULJAS TASAVALTA

NOUSEVA MYRSKY

CAVAN SCOTT

Tammi

NOUSEVA MYRSKY

CAVAN SCOTT

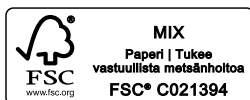

NOUSEVA MYRSKY

Suomentanut Jukka Heiskanen

TAMMI · HELSINKI

Alkuteos: *Star Wars: The High Republic: The Rising Storm*
Copyright © 2023 Disney Enterprises, Inc. & Lucasfilm Ltd.
All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Jukka Heiskanen & Tammi, 2023
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-04-4733-5
Painettu EU:ssa.

Valolleni ja elämälleni, Clarelle

Kauan sitten kaukaisessa galaksissa...

Galaksi juhlii. Hyperavaruusonnettomuuden jälkeiset synkät päivät ovat takanapäin, ja kansleri Lina Soh jatkaa SUURSAAVUTUSTENSA sarjaa. Tasavallan maailmannäyttelystä on tuleva hänen tähtihetkensä – rauhan, yhtenäisyyden ja toivon juhla rajaseudun Valo-planeetalla.

Horisontissa siintää kuitenkin kyltymätön kauhu. Planeetat kukistuvat yksi toisensa jälkeen, kun lihaa syövät DRENGIRIT tuhoavat kaiken elämän. Sillä aikaa, kun jedimestari AVAR KRISS johtaa taistelua hirviöitä vastaan, Nihil kerää salaa joukkojaan MARCHION RON pirullisen suunnitelman seuraavaa vaihetta varten.

Vain ylväät JEDIRITARIT voivat estää Rota toteuttamasta ai-keitaan, mutta edes valon ja elämän puolustajat eivät ole valmistautuneet edessä odottavaan hirvittävään pimeyteen...

PROLOGI

Ashla, Tythonin kuu

Kirkkaisut piinasivat Elzar Mannia edelleen. Tähtivalon majakan avajaisseremoniasta oli jo monta kuukautta. Oli monta kuukautta siitä, kun hän oli seissyt jeditovereidensa rinnalla. Kun hän oli seissyt Avar Krissin rinnalla.

Koko galaksi oli katsellut jedejä temppelikaavuihinsa, ja juhla-asun kirottu kaulus oli kutittanut vimmatusti, kun Elzar oli kuunnellut puheita ja latteuksia. Ensin oli puhunut Galaktisen tasavallan johtaja, kansleri Lina Soh, ja sitten Avar. *Hänen Avarinsa*. Hetzalin sankari.

Majakka oli heidän lupauksensa galaksille, Avar oli sanonut. Se oli heidän sopimuksensa. Elzar saattoi edelleen kuulla hänen sanansa.

Aina, kun tunnette olevanne yksin... aina, kun pimeys saartaa teidät... tietäkää, että Voima on kanssanne. Tietäkää, että me olemme kanssanne... Valon ja elämän puolesta.

Valon ja elämän puolesta.

Se ei kuitenkaan ollut estänyt pimeyttä saartamasta Elzaria myöhemmin tuona päivänä. Tuskan ja kärsimyksen hyökylä, tulevaisuudennäkyä, joka oli liian kauhea käsitettäväksi. Hän

oli kompuroinut, puristanut kaidetta, ja veri oli ryöpyynyt hänen nenästään, kun päätä pakottava paine oli uhannut hal-kaista hänen kallonsa kahtia.

Se, mitä hän oli nähnyt, oli ahdistanut häntä siitä lähtien. Kalvanut häntä.

Jedejä kuolemassa yksi kerrallaan kieppuvan, käsittämät-tömän pilven uhreina. Stellan. Avar. Jokainen, jonka hän oli tuntenut, ja jokainen, jonka hän tapaisi tulevina päivinä. Sekä tuttuja että tuntemattomia kasvoja revittiin riekaleiksi.

Ja ne kirkkaisut.

Kirkkaisut olivat pahimpia.

Hän oli luovinut läpi loppuillan kuin sumussa, suorittanut pakolliset kuviot, ei aivan läsnäolevana, päässään vielä kaiku-na se, mitä oli nähnyt... mitä oli kuullut... mikä oli palanut hänen mieleensä kuin polttomerkki... Hän oli tehnyt virhei-tä, juonut vastaanotolla vähän liian monta lasia kattadalaista roséta, Avar oli pyytänyt hänet tanssiin, kuten oli aiemmin maininnut, ja Elzar oli painautunut häntä vasten vähän liian kiihkeästi, vähän liian julkisesti.

Hän tunsi vieläkin Avarin käden rinnallaan työntämässä häntä loitommas.

”El. Mitä sinä teet?”

He olivat kiistelleet, piilossa muiden katseilta, Elzarin pää edelleen pyörällä.

”Emme ole enää padawaneja.”

Hän oli nähnyt Avarin seuraavan kerran vasta kuukausien päästä, ja tunnelma oli ollut hyytävä kuin Vandorin aamun-koitto. Avar suhtautui Elzariin selvästi eri lailla kuin ennen. Hän oli etäisempi. Avarin uudet velvollisuudet Tähtivalon majakan ylipäällikkönä täyttivät hänen ajatuksensa.

Tai ehkäpä Elzarin omat ajatukset olivat toisaalla? Elzar oli mietiskellyt näkyään päivin ja öin avajaistilaisuudesta lähtien. Hänen olisi pitänyt mennä Avarin luo, pyytää anteeksi ja pyy-tää hänen ohjaustaan, tai jos ei hänen, niin Stellan Giosin,

vanhimman ystävänsä. Mutta Stellanillakin oli omat velvollisuutensa. Hän oli nyt neuvoston jäsen, ja hänen vastuullaan oli ohjata koko ritarikuntaa. Hänellä ei olisi aikaa. Sitä paitsi neuvojen kysyminen ei ollut lainkaan Elzarin tyyliä. Elzar Mann ratkaisi ongelmia, ei aiheuttanut niitä. Hän löysi ratkaisuja. Vastauksia. Uusia tapoja saada asiat hoidettua. Niinpä Elzar teki, kuten oli aina tehnyt: yritti ratkaista ongelman yksin.

Ensin hän oli tutkinut Suuren temppelin arkistoja, käynyt läpi valtavan kokoelman tekstitiedostoja ja holokroneja ja mennyt jopa niin pitkälle, että oli yrittänyt tulkita Ga'Garenin koodeksin mysteereitä; muinaisen loitsu kirjan, jonka tekstit olivat askarruttaneet kielitieteilijöitä tuhansien vuosien ajan.

Jopa tuolloin, istuessaan arkistossa, jossa Menetettyjen patfaat tuntuivat tarkkailevan häntä, Elzar oli kuullut kirkaisut mielensä perukoilla, nähnyt surmattujen kasvot jokaisella heijastavalla pinnalla ja jokaisessa ohi kulkeneessa padawanissa.

Koodeksi oli tuonut hänet tänne, Ashlaan, Tythonin tärkeimpään kuuhun. Muinaiset olivat kutsuneet tätä maakaistalletta Eristäytymisen saareksi, ja juuri sitä hän tarvitsi, jos hän mieli täysin ymmärtää, mitä oli nähnyt. Hän tarvitsi yksinäisyyttä, keskittymistä. Viimeinen pisara oli ollut viesti, jonka hän oli saanut Stellanin vanhalta mestarilta, arvoisalta Rana Kantilta. Kant oli onnitellut häntä jedimestarin arvosta ja kertonut, että neuvosto lähettäisi hänet komennukselle: hänestä tulisi Valo-planeetan etuvartioaseman ylipäällikkö Rseikin sektorin laidalla.

Hänestäkö ylipäällikkö? Miten he saattoivat olla niin sokeita? Eivätkö he ymmärtäneet, ettei hän ollut valmis? Eivätkö he nähneet, kuinka sekaisin hän oli?

Elzar käveli kohti valtamerä, tunsu lämpimän hiekan jalkojensa alla, riisui päällysvaatteensa lähestyessään vettä. Kyllä, näin oli parempi. Täällä hän lopulta näkisi totuuden. Täällä hän lopulta ymmärtäisi. Hän ei pysähtynyt vesirajaan vaan

kahlasi määrätietoisesti maininkeihin. Polviin asti. Vyötäröön asti. Pian hän ui kohti avomerta ja pysähtyi vasta, kun ei enää nähnyt rantaa. Hän kääntyi hitaasti polkien vettä, ympärillään vain meri ja itse Voima.

Oli aika.

Elzar veti syvään henkeä ja upottautui aaltojen syleilyyn silmät suljettuina. Vesi täytti hänen korvansa ja sulki pois kaikki muut äänet.

Näytä minulle.

Ohjaa minua.

Anna minulle etsimäni vastaukset.

Ei mitään. Ei valaistumista. Ei vastausta.

Hän potkaisu itsensä takaisin pintaan ja veti ilmaa keuhkoihinsa ennen kuin sukelsi uudelleen.

Olen täällä.

Haluan oppia.

Haluan ymmärtää.

Mikään ei muuttunut.

Missä olivat vastaukset, jotka hänelle oli luvattu? Missä oli ymmärrys?

Hän toisti rituaalin, nousi hengittämään, upottautui uudelleen veteen, antoi meren nielaista itsensä kokonaan. Uudestaan ja uudestaan ja uudestaan...

Oli kuin hän olisi osunut ilmataskuun. Yhtäkkiä hän ei enää vajonnut, vaan juoksi jeditovereidensa rinnalla, kun painajaiset näykkivät heidän kantapäitään. He eivät olleet vedessä vaan sumussa. Tiheässä. Kitkerässä. Läpitunkemattomassa. Missään ei ollut järkeä. Ei kaaoksessa, ei pakokauhussa.

Ei pelossa.

Hän avasi suunsa huutaakseen, ja merivesi hyökysi hänen suuhunsa jostakin kaukaa, toisesta maailmasta, toisesta ajasta.

Mitä tämä on?

Missä tämä tapahtuu?

Puhu minulle!

Ja Voima puhui niin väkevästi, että Elzar alkoi kieppua, kuvat välähtelivät hänen kirvelevien silmiensä editse kuin purpuraiset salamats.

Avar.

Stellan.

Tholothilainen... Indeera Stokes? Ei, yksi naisen lonkeroisista puuttui, tuntemattomat kasvot, raivon vääristämät.

Luut murskautuivat.

Iho halkeili.

Sumenneet silmät, mitään näkemättömät.

Ja kirkaisut. Kirkaisut olivat kovempia kuin koskaan. Karneampia kuin koskaan. Hän itse kirkui kaikista kovimmin.

Missä?

Missä?

MISSÄ?

Elzarin hartiat nytkähtelivät, hän yski merivettä keuhkoistaan. Hän oli jälleen Ashlan rannalla, suola kuivui hänen iholleen, polttava aurinko korvensi häntä. Hän katseli ympärilleen silmät edelleen sumeina, yritti nähdä selvemmin kultaisen sannaan, joka levittäytyi hänen kummallakin puolellaan, kitatiirat kaartelivat taivaalla valmiina nokkimaan lihat hänen luistaan. Hän ei kuitenkaan ollut vielä kuollut. Kukaan heistä ei ollut.

Hän punnersi itsensä pystyyn, lähti kompuroimaan takaisin kohti Vectoriaan, keräsi vaatteensa matkan varrelta. Hänen täytyi päästä pois Ashlalta. Hänen täytyi päästä pois Keskuksestä. Voima oli puhunut. Se oli jo vastannut hänen kysymyksiinsä, ja hän olisi tiennyt sen, jos vain olisi kuunnellut.

Yksi nimi, planeetta, jolla hän viimein saisi asiat raiteilleen. Planeetta Valo.

1

Rystanin syrjäseutu

Jääkentän läpi kyntävä komeetta sai aikaan tuhoisan ketjureaktion. Asteroidit ja muut avaruuskivet kimmahtelivat toisiaan vasten kuin biljardipallot. Tällä pelipöydällä useimmat pallot vain painoivat miljoonia tonneja ja pystyivät murskaamaan aluksen kuin munankuoren. Ne, joita törmäykset eivät kokonaan hävittäneet, hajosivat partaveitsenteräviksi sirpaleiksi, jotka tekivät vyöhykkeestä entistäkin vaarallisemman.

Kukaan ei lentänyt Rystanin syrjäseudulle kevyin perustein. Avaruuden jääkenttä oli täynnä vääntyneitä hylkyjä, murskaantuneita risteilijöitä, jotka olivat yrittäneet pujotella törmäilevien planetoidien kujan läpi ja epäonnistuneet. Hyvänä päivänä yritys oli vaarallinen ja typerä. Huonona päivänä se oli itsemurha.

Tänään oli *erittäin* huono päivä.

Squall Spider heittelehti kiemurrellessaan kieppuvien kivenlohkareiden lomitse. Alus oli pieni, tuskin sukkulaa suurempi, mutta se oli yhtä nopea ja ketterä kuin jedien kuulut Vectorit. Itse asiassa olisi ollut ymmärrettävää, jos joku hämähäkkimäistä alusta katsellut olisi kuvitellut, että sen ohjaimissa oli jedi.

Kuka muu olisi pystynyt selviytymään alati muuttuvan kentän läpi, pujottelemaan salamannopeasti oikeaan ja vasempaan välttyäkseen joutumasta jättimäisten jäämöhkäleiden murskaamaksi? Pilotin paikalla istuva olento ei kuitenkaan olisi voinut olla kauempana jedistä. Jedit olivat elämän ja valon puolustajia kautta koko galaksin. He toimivat toisten hyväksi, eivät koskaan itsensä, ja ylläpitivät rauhaa ja sopuointua missä ikinä kulkivat. Lyhyesti sanottuna he olivat siis sankareita.

Udi Dis puolestaan oli syntynyt talortaisi, mutta piti itseään nyt vain nihilinä. Hänen lintumainen olemuksensa oli yhtä pitkä kuin leveäkin, ja hän oli omistautunut rosvoukselle ja ryöstöille, otti mitä halusi ja tuhosi sen mitä jäi jäljelle. Se ei ollut järin ylevää elämää, mutta muustakaan hän ei tiennyt, ja se oli suonut hänelle paikan universumissa, joka oli aina suhtautunut häneen halveksivasti.

Ainoa asia, joka Disillä oli yhteistä jedien kanssa, oli hänen yhteytensä Voimaan. Monet talortait olivat herkkiä energiakentälle, joka yhdisti kaiken olevaisen, mutta vain harvat hänen lajitoverinsa käyttivät sitä hyväkseen. Mokomat pelkurit. He sanoivat, ettei heillä ollut siihen oikeutta, että se oli jotenkin moraalitonta. Dis ei ollut koskaan ymmärtänyt, miksi. Jos jollakulla oli onnekseen sellaisia kykyjä, eikö niitä pitäisi käyttää ja kehittää, jotta saisi etua niitä vastaan, joilla kykyjä ei ollut? Tämän takia valtaosa talortaista oli tuomittu jäämään sinne, missä he olivat, raapimaan niukan elantonsa Talorista samalla, kun hän oli täällä, tähtien keskellä. Toki hän oli pettynyt monta kertaa, joskus toisiin, useimmin itseensä, mutta Voima ei ollut koskaan pettänyt häntä, ei kertaakaan. Elämä olisi ollut parempaa, jos hän ei olisi tullut riippuvaiseksi narkkiruoosta, mutta toistaiseksi hän oli selvin päin, eikä hän ollut koskaan tuntenut olevansa näin elossa.

Dis puristi ohjaimia koukkukyntisillä kourillaan, ja hänen käsivarsiensa lihakset jännittyivät, kun hän käänsi Spideria tiukasti tyyrpuuriin ja väisti taitavasti romun, joka olisi tappa-

nut kaikki aluksen matkustajat, jos ohjaimissa olisi ollut joku vähemmän pystyvä lentäjä. Dis kuitenkin kiisi korpimaiden läpi kuin olisi kulkenut tuttuakin tutumpaa polkua, vaikka hän ei ollut lentänyt täällä aikaisemmin. Kaikilla talortailia oli synnynäinen suuntavaisto, ja he tunsivat kosmoksen värähtelyt luissaan, mutta Disin navigointitaidot olivat aivan omaa luokkaansa. Kykyjensä ansiosta hän pystyi aistimaan kentän jokaisen asteroidin sijainnin. Hän ei tarvinnut karttoja tai navigointidroidoja. Hän tarvitsi vain Voiman.

Hänen takanaan Spiderin ohjaamon ovi liukui auki, ja pienen aluksen ahtailta käytäviltä pöllähti sisään tuulahdus ummehtunutta ilmaa. Dis ei kääntynyt katsomaan, kuka tulija oli. Hänen ei tarvinnut. Hän kuuli saappaiden rahinan lattiaa vasten, tunki viitan heilahduksen ilmassa. Disin höyhenet pörhistyivät reaktiona miehen läsnäololle, miehen, jota hän oli vannonut palvelevansa lopun ikäänsä.

Marchion Ro.

Nihilin Silmä.

Oliko hän yllättynyt, kun Ro oli lähestynyt häntä ja ehdotanut tätä tehtävää? Totta kai hän oli. Hän ei ollut aavistanutkaan, että Silmä edes tiesi hänen nimeään, saati sitä, mihin hän pystyi pilotin paikalla. Dis oli palvellut muutaman viime vuoden Scarspike-nimisen sahaleukaisen crocelaisen pilvialuksella. Roisto oli käyttänyt enemmän aikaa miehistönsä kiusaamiseen kuin ryöstökeikkojen suunnitteluun, ja sen oli kyllä huomannut. Dis oli tappanut Scarspiken Serennon hautajaiskuuhun tehdyn epäonnistuneen hyökkäyksen jälkeen. He olivat menettäneet tuona päivänä kolme nihiliä, mutta Scarspike oli menettänyt vielä enemmän. Dis oli viiltänyt hänen rupe-lon kurkkunsa auki siipiterällään. Dis ei tiennyt, oliko Pilven surmaaminen kiinnittänyt Silmän huomion. Kenties, kenties ei. Dis tiesi vain, että hänet oli äkkiä nostettu Vasamien ja Pilvien ja kaiken muunkin Nihilin arvoasteikossa olevan yli suoraan Ron henkilökohtaiseen seurueeseen. Hänen ylene-

misensä oli herättänyt huomiota. Nihileillä oli tarkka hierarkia. Ensin aloitettiin alhaisena Vasamana, ja siitä ponnisteltiin ylöspäin Pilveksi ja lopulta Myrskyksi. Nihilien lauma oli organisoitu kolmeksi Myräkäksi, joista jokaista veti Myräkänjohtaja. He olivat Pan Eyta, isokokoinen dowutilainen, jolla oli suuria suunnitelmia, kylmä ja tehokas twi'lek Lournaa Dee ja viimeisimpänä tulokkaana juonitteleva talpini nimeltä Zeetar. Saattoi hyvin sanoa, että talpinin nimitys Myräkänjohtajaksi oli saanut Panin lyttyneen nyrpistymään, ja Disin äkillinen yleneminen oli ärsyttänyt häntä vain lisää. Pan ja Dis olivat melkein joutuneet tappeluun, kun dowutilainen oli väittänyt Ron horjuttaneen Nihilin Kolmijakoa. Päinvastoin kuin Myräkänjohtajilla, Silmällä ei ollut tarkoitus olla omaa miehistöä. Hänellä oli toki ratkaiseva ääni, kun suunnitelmista äänestettiin, ja kyllä, hän antoi Nihilille Polut, joiden avulla he pystyivät liikkumaan paikasta toiseen joutumatta selkkauksiin Tasavallan kanssa (no, ainakin useimmiten). Dis epäili, että jollei navigointiin käytettyjä Polkuja olisi ollut, Pan olisi paiskannut Ron ulos ilmalukosta jo aikaa sitten. Polut kuitenkin tarjosivat Nihilille arvokkaan etulyöntiaseman, joten Panin valitukset olivat kaikuneet kuuroille korville. Niinpä Dis oli toivotettu tervetulleeksi Ron valtavalle lippulaivalle Gaze Electricille, josta huolehtivat pääasiassa äänettömät droidit ja jonka lukuisat salit kaikuivat tyhjyyttään kuin palatsi ilman asukkaita. Siellä, Ron kaikkein pyhimmässä, Dis oli kuullut, että he lähtisivät yksityiselle retkelle Rystaniin – mutta eivät tietenkään Gazella. Alus poistui harvoin Nihilin tukikohdasta Grizalissa, ja silloinkin se jakautui kahteen osaan, joista suurempi jäi paikoilleen. Myös aluksen pienempi osa olisi kuitenkin ollut liian kömpelö päästäkseen jääkentän läpi yhtenä kappaleena. He olivat tarvinneet jotakin pienempää. Squall Spiderin.

”Kauanko kestää, ennen kuin pääsemme pois vaaravyöhykkeeltä?” Ro kysyi lepuuttaen hansikoitua kättään Disin istuimen selkänöjällä.

”Vain muutaman minuutin, Si...”

Dis kääntyi katsomaan johtajaansa. ”En vieläkään tiedä, miten minun pitäisi puhutella teitä. Silmäni? *Herra?*”

Ron ohuet huulet vääntyivät selvään inhon irveeseen, kun hän kuuli Disin äänen ja näki tämän mustien silmien kimmentävän punaisessa valossa, joka loisti ohjaamon ikkunasta.

”Voit kutsua minua... Marchioniksi.”

Disin sydän paisui ylpeydestä. Hän ei ollut koskaan oikein pitännyt komentoketjuista, mikä oli todennäköisesti syynä siihen, että hän oli pysynyt Vasamana niin pitkän aikaa – ja tietysti myös se, että hän oli viettänyt suurimman osan viimeisestä vuosikymmenestä narkkiruokopölyssä. Mutta kappas vain, nyt hän oli tehnyt sinunkaupat itsensä Ron kanssa. Kukaan ei kutsunut Silmää Marchioniksi, ei edes Pan.

”Minusta olisi silti ollut helpompaa käyttää Polkua”, Dis sanoi ohjatessaan Spiderin ulos jääkentästä Rystanin kalpeaa tähteä kiertävälle radalle.

Ro käveli tyhjälle tykkiasemalle hakemaan kypäränsä, joka oli maannut konsolin päällä siitä asti, kun he olivat lähteneet Suuresta salista.

”Silloin en olisi nähnyt mestaria työssään”, Silmä vastasi pyyhkien naamion huurteista visiiriä hihallaan. ”Olet juuri niin vaikuttava kuin mitä taustasi antoi ymmärtää, varsinkin nyt, kun olet päässyt eroon... vaivastasi.”

Jep, hän oli nyt tosiaan kuivilla. Ro oli käskenyt Disin heittää loput vähiin käyneestä satsistaan jätepuristimeen jo Gazella. Disin mieli oli kirkas ensimmäistä kertaa vuosiin, ja hänen yhteytensä Voimaan oli vahvempi kuin koskaan. Hän ei olisi mitenkään kyennyt lentämään jääkentän halki ruokopäisään. Hän oli Rolle paljosta velkaa.

”Ajatella, että meillä oli keskuudessamme Voiman käyttäjä kaikki nämä vuodet...” Ro jatkoi ja tarkisti samalla naamionsa suodattimet. ”Scarspike oli houkka. Olen iloinen, että hän on kuollut.”

Et ole ainoa, Dis ajatteli mutta piti ajatuksen omana tietonaan, kun Spider pudottautui Rystanin ohueen ilmakehään.

”Oletko koskaan käynyt vuorovesilukkiutuneella planeetalla?” Ro kysyi.

Dis puisteli päätään.

”Ne ovat kiehtovia”, Silmä sanoi hänelle. ”Toinen puoli pysyy koko ajan aurinkoon päin, ja sen pinta on lähinnä kärventynyttä erämaata.”

”Ja toinen puoli jäätynyttä autiutta”, Dis sanoi. Hemmetti, mikä paikka. Se ei ollut omiaan herättämään hänessä luottamusta. ”Eli minne me laskeudumme?”

Ro osoitti hädin tuskin asuttavaa maakaistaletta kahden ääripään välissä. ”Tuonne.”

”Onko siellä avaruusasema?”

”Ei ihan.”

Ro ohjasi alusta kohti maatilkkua, jolla ohdakepallot kierivät jättömaan poikki.

”Oletko *varma*, että tämä on oikea paikka?” Dis kysyi, kun laskutelineet avautuivat. ”Täällä ei ole mitään.”

Ro vain hymyili sujauttaessaan naamion päähänsä. ”Hah, saatat yllättyä...”

KAUAN SITTEEN, ENNEN ENSIMMÄISTÄ
RITARIKUNTAA, ENNEN IMPERIUMIA, JOPA ENNEN PIMEÄN
UHAN NOUSUA, GALAKSISSA VALLITSI RAUHAN JA
KUKOISTUKSEN AIKAKAUSI, ULJAS TASAVALTA.

Hirvittävän hypervaruusonnettomuuden jälkeen kansleri Lina Soh pyrkii entistä tarmokkaammin tuomaan kaikki galaksin kansat yhteen. Tasavallan maailmannäyttelystä on määrä tulla hänen tähtihetkensä – rauhan, yhtenäisyyden ja toivon juhla rajaseudun Valo-planeetalla – mutta toisaalla Nihil kerää salaa joukkojaan julmaa kostoiskua varten, ja jedit joutuvat jälleen suojaamaan galaksia vihollisen pidäkkeettömältä raivolta. Edes valon ja elämän puolustajat eivät kuitenkaan ole valmistautuneet kohtaamaan pimeyttä, johon Marchion Ro aikoo heidät hukuttaa...

Uuden Uljas tasavalta -romaanisarjan toinen osa, Cavan Scottin kirjoittama *Nouseva myrsky* tempaisee lukijansa jälleen Star Wars -universumin aiemmin kartoittamattomaan menneisyyteen: jediritarien kulta-aikaan.

Disney · LUCASFILM

www.tammi.fi

N84.2

ISBN 978-952-04-4733-5